

különszám

Júlia

Világszerte Nr. 1

Clare Connelly

Viszály és szenvedély

Kali Anthony

Tetovált madarak

Tara Pammi

Oltári tévedés

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitel vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Clare Connelly, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Spaniard's Baby of Revenge* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Kali Anthony, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Revelations of His Runaway Bride* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Tari Pammi, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *The Flaw in His Marriage Plan* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 128. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-992-1

• Kép: Shutterstock

Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Clare Connelly
Viszály és szenvedély

ELŐHANG

Odalent Madrid fényei csillogtak az éjszakában. A városban tetten érhető volt a történelem, de Antonio Herrera most csak a saját történetére gondolt.

Egy olyan történetre, amelyet a családi viszály és a gyűlölet jellemezett, s amely gyökeret vert a szívében meg a lelkében. Sokan azt mondanák, hogy védett életet él, de Antonio tudta, ez nem igaz. A DiSalvo család iránti gyűlölet a vérében volt, megmérgezte az elméjét, és nem hagyta, hogy bárki vagy bármi megakadályozza a háborúskodás folytatásában. Arról nem is szólva, hogy véget vessen neki.

A DiSalvo család mesterkedései annak idején tönkretették az apját. Egy évtizedek óta létező cégbirodalmat romboltak le szisztematikusan. Antonio tizennyolc évesen átvette a céget, és segített az apjának minimalizálni a károkat. Felmérte a veszteségeiket, megerősítette a pozíciójukat, és most, harmincévesen már egy több milliárdos cég tulajdonosa volt.

Tekintete a fényes tölgyfa íróasztalán lévő iratmappára tévedt, amelyet ma délután kapott.

Milyen furcsa időzítés! Alig egy hónappal az apja halála után – akiért Antonio bármit megtett volna –, végre megtalálták Ameliát.

Egy évnyi keresés után a magándetektív a nyomára bukkant, és ő végre válaszokat kaphat.

Válaszokat Amelia diSalvótól. Vagy Amelia Cliftontól, ahogy mostanában nevezte magát. Ennek ellenére a szemében a lány még mindig DiSalvo.

Amelia a puzzle hiányzó darabja, mert a tulajdonában vannak azok a részvények, amelyek kellenek ahhoz, hogy megszerezze a DiSalvo-birodalom ékkövét. A *Prim'Aqua Hajózási Vállalat*ot egykor a DiSalvo és a Herrera család közösen birtokolta, amíg a két tulajdonos bele nem szeretett ugyanabba a nőbe, ami közeli barátokból esküdt ellenségekké tette őket.

Amelia Clifton birtokában voltak azok a részvények, amelyeket Antonio akart, és semmitől sem riadt volna vissza, hogy megszerezze őket.

Megnézte Amelia fényképét, hasonlóságot keresett a féltestvérével, Carlóval, de nem talált. Carlo, akárcsak Antonio, mediterrán típus volt, sötét hajjal, mézszínű bőrrrel és fekete szemmel, míg Amelia szőke és világos bőrű.

Mint az anyja, a világhírű szupermodell, aki egykor Giacomo diSalvo szeretője volt. Penny Hamilton azonban magasra nőtt, míg Amelia kicsi és törékeny volt. Meleg lehetett, amikor a felvétel készült, mert csak egy spagettipántos pamutruhát viselt, amely éppen csak a térde fölé ért. Mivel a nap hátulról sütött, Antonio a ruha vékony anyagán keresztül láthatta a lány csábos sziluettjét.

A tekintete a kelleténél kicsit tovább időzött a fényképen, vizsgálgatta a lány sápadt arcborét, vidám mosolyát, hosszú szőke haját... Hogy természetesen hullámos, vagy aznap reggel formázták így, azt csak akkor tudja megítélni, ha személyesen is találkozik Ameliával.

Ami hamarosan megtörténik.

A milliárdos örökös nő egy világhírű brit szupermodell és egy olasz mánás lányaként gazdagságba született. Most egy Salisbury melletti kis angol faluban él – és ő a kulcsa annak, hogy Antonio megnyerje ezt az évszázados családi háborút.

Tekintete ismét a fényképre siklott. Amelia gyönyörű, de DiSalvo, és ezért mindig gyűlölni fogja. Azonban megpróbál a tisztességére apellálni, hogy adja vissza neki azt, ami a jussa. Ha nem teszi meg, más módot talál, hogy megszerezze azokat a részvényeket.

1. FEJEZET

A késő délutáni nap beáradt Amelia otthonának ablakain, és mindent aranyló fényben fürdetett. De ahogy alkonyodott, felhők gyülekeztek, és a levegőnek más illata lett – mintha nyári eső közeledne.

Az iskolai szünet első napja pontosan úgy telt, ahogy Amelia elképzelte. Sokáig aludt, kiolvasott egy könyvet, és besétált a városba, hogy megigyon egy cidert a pubban. Most a konyhában állt, és felfújtat készített, miközben a háttérben a televízióban *A korona* ment. Amelia már ismerte a sorozatot, de nem bánta, hogy a tévé társaságot nyújt neki. És ki lehetne jobb társaság a királynőnél?

Igen, a vakáció első napja eddig tökéletesen telt, gondolta, miközben jókedvűen főzöcskelt. Noha másfél hónap munka nélkül elég hosszú idő, különösen annak, akinek a munka az élete.

Amelia számára a tanítás hivatás volt, és a gondolat, hogy hét teljes hetet töltsön tantermen kívül, egy kicsit riasztotta.

Néhány kollégája ugyan meghívta egy egyiptomi utazásra, de ő nemet mondott. Annyit utazott gyerekkorában, hogy egy életre elege lett. Az anyja folyton elrángatta oda, ahová a legújabb megbízása vagy szeretője szólította. Amelia ezért most inkább otthon maradt – ebben a bájos kis faluban, Anglia középső részén.

Ahogy körül nézett a házában, bűnbánó mosoly ült ki az ajkára. Az otthona pontosan az ellentéte volt annak, ahogy gyerekkorában élt. Amelia élete első tizenkét évét főként ötcsillagos szállodákban töltötte. Az anyja szemében az iskolába járás olyan luxus volt, amit nem tartott szükségesnek. Ám Amelia tudásszomjának és véget nem érő kérdésáradatainak köszönhetően, amelyhez Pennynek nem volt türelme, végül magántanárt fogadtak mellé.

Aztán az anyja meghalt, és a tizenkét éves Amelia egy teljesen más életbe csöppent. Ugyanolyan exkluzív és fényűző, de sokkal inkább a nyilvánosság előtt zajlott. Penny kábítószer-túladagolásban bekövetkezett halála után a riporterek mindenhová követték Ameliát. Az apja pedig – akiről korábban nem is tudta, hogy létezik – nem értette, milyen zavaró lehet ez egy fiatal lány számára.

Amelia valójában soha nem tartozott sehová, amíg nem költözött ebbe a kis faluba, és el nem fogadta a felkínált tanári állást. Tekintete a hűtőszekrényre siklott, amelyet a tanítványai által festett képek díszítettek. Színes, vidám rajzok, amelyek mindig mosolyt csaltak az arcára.

Betette a felfújtat a sütőbe, és körül nézett a konyhában. Butaság, hogy már most magányosnak érzi magát. A nyári szünet még csak most kezdődött. Tegnap még huszonegy, kíváncsi nyolcéves vette körül.

Ő választotta ezt az életet, önként fordított hátat az apjának, a féltestvérének és a világnak.

Így jó nekem, gondolta. Vagy mégsem?

A ház olyan festői volt, mintha egy mesekönyvből vágták volna ki. Fehérre meszelt kőfalak, rózsák az előkertben, a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőnél a boltívre felkapaszkodó golgotavirág, valamint nádtető kis ablakokkal. A házban égett a lámpa, és olyan meghitt melegséget sugárzott, ami furcsa érzéseket ébresztett Antonióban.

Összevont szemöldökkel nézte a házat, és egy kurta, rá nem jellemző pillanatra felmerült benne, egyáltalán szükség van-e erre az akcióra.

Fedőcégeken és közvetítőkön keresztül már így is sok részvényt megvásárolt. Nem annyit, hogy egyedül irányítsa a céget, de eleget ahhoz, hogy bosszantsa azt az embert, akit szívből gyűölt.

Antonio keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, amikor csepegni kezdett az eső. Nyári vihar közeledett. Mozgást érzékelt a kis házban. Közelebbről is megnézte.

Amelia!

Antonio öntudatlanul visszatartotta a lélegzetét, amikor a lány belépett a látómezőjébe. Szőke haját laza kontyba fésülte. Az arca sápadt. Nehéz volt megmondani ekkora távolságból, de úgy sejtette, hogy nem visel sminket.

Egy DiSalvo!

Még egy hónap sem telt el azóta, hogy Antonio eltemette az apját. És most itt, ez előtt a kis angliai ház előtt, sajnálta, hogy Javier nem élt elég sokáig ahhoz, hogy tanúja legyen a bosszú utolsó mozzanatának.

Antonio hosszú, magabiztos léptekkel haladt felfelé a kanyargós ösvényen. A kavics ropogott a cipője alatt, és egy pillanatra a hold is előbukkant a viharfelhők mögül, kísérteties, ezüstös fénybe öltöztetve mindent.

„Dongó ház” hirdette az ajtó mellett a réztábla, amely a béke és a nyugalom képét villantotta fel: a kertben repkedő dongókét. De Antonio nem tudta elfelejteni, hogy Amelia a világ legnagyobb gazemberének a lánya – és a puzzle hiányzó darabja. A győzelem karnyújtásnyira volt tőle.

Váratlanul megszólalt a csengő. Már majdnem este kilenc volt. Ki látogathatja meg ilyenkor?

A házat direkt a félreeső elhelyezkedése miatt vette meg. Se kíváncsi szomszédok, se elhaladó autók.

Amelia bármennyire szerette is az itteni magányt, most libabőrös lett. Felkapta a konyhában a húsvágó bárdot, és az ajtó felé indult.

– Ki az? – kérdezte.

Mély férfihang válaszolt, némi akcentussal:

– Kinyitná az ajtót?

– Ki maga? – kiáltotta Amelia kicsit hangosabban. – Mit akar?

– Könnyebb lenne szemtől szemben megbeszélni.

– Pontosan miről van szó?

– Ahogy mondtam... – Antonio halkán szitkozódott spanyolul. Amelia onnét tudta, mert nyolc-éves kora óta hét idegen nyelven tudott káromkodni. A személyzettől tanulta meg egy jachton, ahol halálra unta magát a sok felnőtt között. – Higgye el, Amelia, fontos! – mondta most az idegen.

A tény, hogy a férfi tudta a nevét, felkeltette a lány érdeklődését. Gyanakodva elfordította a kulcsot, de a láncot hagyta, így csak résnyre tudta kinyitni az ajtót.

A verandán sötét volt, de a házból elég fény szűrődött ki ahhoz, hogy lássa a látogató arcát.

– Honnan tudja a nevemet?

– A bátyjával üzleti kapcsolatban állok. Beszélünk kell.

– Miről van szó? Minden rendben Carlóval?

– Amennyire tudom, jól van. Lenne egy ajánlatom.

Amelia a homlokát ráncolta.

– Miféle ajánlat?

– Túl bizalmas ahhoz, hogy csak így sebtében megbeszéljük.

– Késő van. Nem várhat holnapig?

– Most alkalmatlan? Nem tart sokáig – mondta Antonio megnyugtatóan.

Amelia beadta a derekát.

– Rendben – mondta, kiakasztotta a láncot, majd szélesre tárta az ajtót.

Amikor meglátta a jól megtermett férfit, összerezsent. Sötét haja kiemelte markáns vonásait, borostás állát mintha kőből faragták volna. A rajta lévő kis sebhely vonzotta a tekintetét. Az ajka telt volt, az orra arisztokratikus. Mandulavágású fekete szemét sűrű sötét szempillák árnyékolják.

– Nos? – kérdezte az idegen. – Akkor bejöhettek?

– Igen. – Amelia megköszöri a torkát. – Természetesen.

A férfi levette a zakóját. Az inge is nedves volt, és tökéletesen formált felsőtestéhez tapadt.

Amelia bocsánatkérően elmosolyodott.

– Elnézést kérek. Ritkán járnak erre látogatók.

A férfi kivillantotta szabályos fehér fogsorát.

– És húsvágó bárdal védekezik?

A lány bólintott.

– Úgy fair, ha figyelmeztetem, hogy fekete öves vagyok, már ami konyhai eszközöket illeti.

– Tényleg?

– Látnia kéne egy krumplihámozóval!

A férfi nevetése mély és rekedtes volt. Amelia legszívesebben félrenézett volna, de a tekintetét rabul ejtette a látogató.

– Majd legközelebb, de most már leteheti a fegyvert. Nem akarom bántani.

– Ebben biztos vagyok, de szeretném megjegyezni, hogy nagyon kevés gyilkos közli előre a szándékait.

– Valószínűleg igaza van.

– Könnyen lehet, épp azon morfondírozik, hogyan végezhetne velem.

– Már említettem, miért vagyok itt – válaszolta a férfi mosolyogva, amitől Amelia gyomra vetett egy bukfencet.

– Á, igen, az ajánlat! – motyogta. – Erre tessék... – A nappali felé intett.

A férfi előrement, és Amelia azon kapta magát, hogy a fenekét bámulja. Gyakorlatilag semmi tapasztalata nem volt férfiakkal, leszámítva, hogy Rick Steed, az iskola igazgatója néha meghívta ebédelni.

Tinédzserként fellázadt az ellen élet ellen, amelybe belekényszerítették. Az utóbbi időben kezdett gyanakodni, hogy talán frigid. Úgy tűnt, hiányzik belőle minden normális szexuális készlet.

Az idegen most feléje fordult.

– Szép ház.

– Köszönöm. Megkínálhatom valamivel?

– Elfogadom.

– Tea? Kávé?

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Ilyenkor?

Amelia elvörösödött.

– Inkább bort kér?

– Egy pohár bor jólesne.

– Foglaljon helyet! Mindjárt jövök.

2. FEJEZET

A nappali még hangulatosabb volt, mint azt a ház külseje sugallta. Nőies, puha párnákkal és takarókkal, a falakon pedig virágos képekkel. De Antonio csak félig-meddig érzékelte mindezt. Az ajánlaton gondolkodott, amit Ameliának tenni készült, és azon, hogy mit lesz, ha a lány visszatartja.

Amelia diSalvo más volt, mint amire számított.

De fontos ez?

A magán-detektív kiderítette, hogy a lány nem vesz részt aktívan a vállalat irányításában, bár az igazgatótanács tagja. Egyértelműen nem érdekelte a *DiSalvo Industries* napi működése.

Vajon könnyű lesz meggyőznie, hogy adja el neki a részvényeit? Vajon tud a családjaik közötti elkeseredett rivalizálásról? És akkor a B tervhez kell folyamodnia?

Antonio egész felnőtt életében a bosszút tervezgette, és most már karnyújtásnyira volt a cél. Csak ez a törékeny nő áll közte és a siker között.

Amelia a konyhába érve mély levegőt vett. Aztán töltött két pohár bort, visszatért a nappaliba – és megdermedt.

Az idegen csak állt ott, és az egyik akvarellal festett hortenziaképet tanulmányozta. Olyan hihetetlenül férfias volt! Amelia pulzusa meglódult, a szíve nagyot ugrott.

Istenem, mi történik vele? A szája egészen kiszáradt.

– Tessék!

Odanyújtotta a borospoharat a férfinak.

– *Gracias*.

– Maga spanyol?

– *Sí*.

– Hogy hívják?

– Antonio Herrera.

Amelia elkomorult, és egy pillanatra lehunyta a szemét.

Magán érezte a férfi tekintetét, és libabőrös lett a karja.

– Ismerem ezt a nevet. Csak azt nem tudom, honnan.

– Tényleg? – mormolta Antonio, majd felemelte a borospoharát, és a lány automatikusan koccintott vele.

Az ujjhegyük összeért. Amelia úgy érezte, mintha szabadesésében zuhanna. A férfi szeme könnyörtelenül fogva tartotta a tekintetét.

– Honnan ismerem a nevet? – kérdezte Amelia, mert más nem jutott eszébe. Aztán villámgyorsan bevillant neki. – Ó! Hát persze!

– Igen?

– Maga az a fickó! – A lány csettintett az ujjáival. – Nemrég olvastam magáról. Megvette azt a légitársaságot, és megmentette a személyzetet az elbocsátástól.

– Megmentettem őket attól, hogy munkanélkülivé váljanak – javította ki Antonio. – És nem ez volt az oka a tranzakciónak.

– Nem?

– Nem. Bagóért adták azt a társaságot.

– Értem – felelte Amelia elgondolkodva.

Vajon a férfi tényleg nem törődött azzal a húszezer alkalmazottal, akik elveszítették volna az állásukat, ha a légitársaság csődöt jelent? Vagy csak el akarja hitetni vele?

Gyanakodva összehúzta a szemét.

– Ezenkívül kelet-európai iskolákba is befektet. És kórházakba.

– Úgy tűnik, sokat tud rólam.

– Hosszú cikk volt – magyarázta Amelia –, és én szeretem az újságot elejétől a végéig elolvasni. – Szünetet tartott, és elmerült a gondolataiban. – Másrészt ez egy kicsit olyan, mint az akváriumhatás.

– Az akváriumhatás? – rökönödött meg a férfi.

Amelia rémülten döbrent rá, hogy hangosan kimondta a szavakat.

– Kérem, foglaljon helyet! – mutatott sietve a kanapéra.

– Örömmel. És talán ha egy kicsit bővebben is kifejtethné a gondolatát. Mert szeretném tudni, hogy a cápákhoz vagy a fókákhoz hasonlít-e engem.

– Nem úgy értettem – biztosította Amelia, miközben ismét kortyolt a borából. – Úgy értettem, hogy amikor az ember meglátogat egy akváriumot, számít rá, hogy sok halat fog látni, így még a legszebb trópusi hal vagy a legcukibb pingvin sem tesz rá mélyebb benyomást. De ha hirtelen egy pingvinnel találkozna a Temzén, elállna a lélegzetem.

– Aha.

A lány bólintott, örült, hogy Antonio nem vitte tovább a metaforáját. Mert ő az a ritka faj, aki más hasonló férfiak társaságában hidegen hagyja. De itt, a falu szélén álló aprócska házban lenyűgözőnek és egyedülállónak találta.

– Régóta él itt?

– Az egyetem után rögtön ideköltöztem – válaszolta Amelia. – Eredetileg csak egy évig akartam maradni, de aztán ezt a házat eladásra kínálták – és mit mondhatnék? Szerelem volt első látásra. Szinte érzékenyülve nézett körül az alacsony mennyezetű, egyenetlen falú kis nappaliban.

– Megértem – felelte Antonio cinikusan.

Amelia nevetett.

– Úgy beszél, mint a bátyám.

Carlo is elborzadt a háztól. „Miért nem veszel egy darab földet, és építesz valami nagyobbbat? DiSalvo vagy, és ez a hely még egy kutyához sem méltó.”

– Hogy érti?

– A bátyám inkább a luxust és a csillogást szereti.

– Maga nem? – kérdezte Antonio.

– Mit gondol? – mutatott körbe a lány.

– Elbűvölőnek találom a házat – válaszolta Antonio, és egy kicsit előrehajolt. A bokája, valószínűleg véletlenül hozzáért a lányéhoz, aki megborzongott. – Akárcsak a lakóját.

Amelia nagyot nyelt, amikor a férfi lába ismét az övéhez ért, mert ezúttal biztosan nem véletlenül.

– Köszönöm.

Amelia nehezen tudott tisztán gondolkodni. Azon tűnődött, valójában minek köszönheti a férfi látogatását.

– Nos, Antonio... – A hangja fátyolos volt. – Talán most már el kellene árulnia, miért is van itt.

Úgy utazott ide, hogy arra számított, utálni fogja ezt a nőt. Hiszen a DiSalvo család tagja. De nem gyűlölte.

Épp ellenkezőleg: élvezte a társaságát. Nehezen tudott az üzletre koncentrálni, amikor a lány mosolygott vagy viccelődött.

Mit fog szólni, ha elmondja neki az igazat? Ha elmagyarázza, mit akar?

Vajon megérti? Vagy elküldi? Akkor a B tervhez kell folyamodnia.

– Antonio? – szólalt meg Amelia.

A férfi a gondolataiba merülve belekortyolt a borába.

– A nagyapáink barátok voltak – válaszolta lassan, próbálva kideríteni, mit tud a lány a viszályról.

– Tényleg?

– Ez már nagyon régen volt – folytatta a férfi.

– És ezért van itt?

– Részben.

– Kitalálósdit játszunk?

- Miért ne? Hadd találjam ki, mit keres maga egy ilyen faluban.
 - Nem tetszik?
 - Biztosan nem hasonlít ahhoz az élethez, amit Rómában folytatott.
 - Miért mondja ezt?
 - Maga egy DiSalvo – felelte Antonio nyugodtan. – És ez a kis ház... nem illik ehhez a névhez. Amelia felnevetett.
 - Igaz. – Egyenesen a férfi szemébe nézett. – Úgy érzem, mintha ismerném – mondta – Kész örület, nem igaz?
- Igen, tényleg az. Ebben a helyzetben minden örültség. Ez a nő az ellensége, és mégis ebben a pillanatban csak a puha ajkaira tudott gondolni.